

Lenchés Imre (1932–2015)

Azok közé tartozik, akik ugyan elhagyták a földi élet rögös útjait, de munkásságának eredményei még hosszú ideig fennmaradnak. Lenchés Imre 1932. november 10-én született a Szabolcs-Szatmár-Bereg

megyei Vitkán. Erdészcsaládba született, hatan voltak testvérek. Édesapja, Lenchés András a Nyírségi Állami Erdőgazdaság szakelőadója volt. Az elemi iskolát Vitkán végezte. Középiskolai tanulmányait Debrecenben kezdte, majd néhány kitérővel – amelyet alapvetően a korabeli helyzet eredményezett – magánúton fejezte be. Tanulmányai közben 1950. augusztus 8-tól 1951. március 2-ig a debreceni MÁV Járműjavítóban, majd 1951. március 10-től 1951. augusztus 18-ig Sopronban a Makadámútépítő Vállalatnál fizikai munkásként dolgozott. Sopronban a Berzsenyi Dániel gimnáziumban tett érettségi vizsgát 1951-ben.

Az Erdőmérnöki Főiskolára 1952-ben nyert felvételt, és 1957. április 30-án szerzett diplomát.

Évfolyamtársai tevékeny, jól tanuló, közösségi embernek tartották, illetve tartják számon. Egyetemi éve alatt kosárlabdázott, és egy kosaras lánycsapat edzője is volt. Sopronban kötött házasságot *Gereben Mária*val 1957. január 25-én. Házasságukból három fiúgyermek született, Imre, András, és Tamás. Tanulmányai befejeztével egy rövid ideig a Cserhát Állami Erdőgazdaság Berceli Erdészeti osztályán dolgozott. Ezt követően került a Mezőföldi Állami Erdő- és Vadgazdasághoz. Itteni pályafutása 1957. június 9-én kezdődött és egészen nyugdíjba vonulásáig, 1994. január 31-ig tartott.

Természetesen végigjárta a ranglétrát, hiszen munkába lépésétől 1960-ig volt az erdészeti osztály vezetője, majd központi művelési előadó, később a Sárosvi Erdészeti osztály vezetője.

Életének legjelentősebb, és egyben legmeghatározóbb szakaszát 1963-ban kezdte meg a Mecséri Erdészeti osztály vezetőjeként. Lényegében alapító tagja volt a Mecséri Erdészeti osztálynak, amely a területi átszervezések következtében megszűnt Királyszállási Erdészeti osztály utódjaként jött létre. A több mint három évtizedes munkássága során, irányításával igazi szakmai „műhelymunka” folyt az erdészeti osztályban. Élve, de nem visszaélve a jó adottságú erdőállományok adta lehetőségekkel. Olyan vezető volt, aki nem az íróasztal mögött irányított, nagyon is együtt élt a gyakorlattal. Ellenőrzött, utasításokat adott, és egyeztetett.

Fegyelmezett ember volt, aki mindig személyes példát adott. Legfőbb személyes eredménye a vadgazdálkodáshoz fűződik. A közreműködésével valósult meg a timári, és a fehérvárurgói vadaskert, amelyek szakmai színvonala nemcsak hazánkban elismert.

Életútja során számos magas rangú kinevezésben részesült. Már nyugdíjasként 2013. március 14-én az Életfa Emlékplakett Ezüst fokozata kitüntetését kapta.

Nyugdíjas korában sem szakadt meg kapcsolata a természettel, hiszen díszfaiskolájában egészen egészsége megromlásáig napi szinten ténykedett.

Ez év március 22-én ragadta el tőlünk a halál.

Temetése saját kérésére szűk családi körben történt Bakonycseryén.

Mi, kollégái Bodajkon a katolikus templomban tartott gyászmisésen búcsúztattuk.

Tisztelettel búcsúznak Tőled Imre bácsi. Nyugodj békében!

Jaksics István

Pandula Zoltán (1922–2015)

Pandula Zoltán vasdiplomás erdőmérnök, életének 93. évében 2015. május 17-én tért örök nyugalomra. Hamvait engesztelő szentmise keretében – gyászoló családja, barátai és pályatársai kíséretében, akik köz-

ül külön meg kell említeni a 98 éves egri kollégáját, Kostein Ferenc rubindiplomás erdőmérnököt – a Kelenföldi Szent Gellért Plébánia templom urnatemetőjében, 2015. június 1-jén helyezték el. Ravatalánál az évfolyamtársak, munkatársak, szeniortársak nevében Lutonszky Zoltán mondott sok személyes vonatkozással tisztelettel búcsúztatót, megemlékezve a gazdag életpályáról.

Pandula Zoltán 1922. szeptember 11-én született Tibolddarócon. A Mezőkövesdi Reálgimnáziumban tett érettségi vizsgát követően 1941-ben felvételt nyert a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kar Erdőmérnöki Osztályára, ahol 1947-ben szerzett

erdőmérnöki oklevelet. Egyetemi éveiben nagy élményei voltak a szakmai gyakorlatok, melyeket Gödöllőn, Laposnyán (Erdély, Görényi hegységben) majd az utolsót Bustyaházán (Kárpátalján) töltött. Családjában voltak erdész elődök, pályaválasztásában a természetszeretettel ez is nagy szerepet játszott. Nagypapa, Szepesházy Kálmán a Felvidék (Felső Garam központú) legnagyobb uradalmi erdőgazdaságát vezette.

Szakmai pályafutását a MÁLLERD Egri Erdőgazdaságnál kezdte, majd jogutódjainál, az Egri Erdőgazdasági Nemzeti Vállalatnál, a Heves megyei Állami Erdőgazdasági Egyesülés Egri Erdőgazdaságánál, a műszaki osztályon beosztott mérnökneként és csoportvezetői beosztásban dolgozott 1952 végéig. 1953-ban Egerben, az Erdőgazdasági Építő Vállalatnál körzeti előadó. Még abban az évben Budapestre helyezik, az akkor alakult ERDŐTERV-hez a Magasépítési Osztályra beosztott mérnöknek, melynek később osztályvezetője lett, de vezette a Kalkulációs és Organizációs Osztályt is, végül főosztályvezetőként, 1982 végén nyugdíjba vonult. Nyugállományban is dolgozott az ERFATERV-nél 1991-ig.

Jelentősebb munkái közé tartozik, hogy részt vett a Mátrában a Sándorrét-Kékes oldali feltáróút, a Bükkben a Szilvásvárad-Jávorkúti út tervezésében, építésének ellenőrzésében. Az ERDŐTERV-nél erdészeti típuslakásokat, gazdasági- és melléképületeket, erdészeti géppálmásokat, fűrészszemeket tervezett, s részt vett a Zamárdi és Szántódi erdészeti üdülők, valamint számos nagyobb jelentőségű feltáróút tervezésében. Nagy üzemek, melyek tervezésénél közreműködött: Barcsi és Soproni Fűrészszem, Mohácsi Falemezgyár, Ceglédi Hordógyár, Gyöngyösi Parkettagyár. Az építészeti tervezés során szoros kapcsolatban állt a Soproni Egyetem Építési Tanszékével, ahol számos diplomatervezési konzulense, bírálója volt.

Publikációi az Erdő c. lapban jelentek meg. Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1947 óta volt tagja. Az Erdőfeltárási Szakosztályban fejtett ki jelentős tevékenységet. A helyi csoportok meghívására előadásokat tartott tevékenységi körébe tartozó erdészeti építési tevékenységekről. 1983-ban a Budapesti HCS keretein belül Fila József javaslatára megalakult Szeniorbizottság alapító tagja, majd a Szeniorok Tanácsának vezetője tagja.

Közismert szereplője volt éveken át a Pilsai Helyi Csoport rendezésben megtartott Visegrádi Tarokkversenyeknek. Szakmai teljesítményét több ízben ismerték el oklevéllel, háromszor kapta meg az Erdészeti Kiváló Dolgozója kitüntetését.

Kiss Ferenc, a szegedi erdők atyja írta egy helyen, hogy „A búcsúzás mindig nehéz, de a végleges már fájdalommal a szívünkben köszönünk el Tőled és emlékezünk az együtt töltött időre.

Halász Gábor

